

Saar eller Kvæstelser, paadragne i Anledning af Udførelsen af deres militære Tjenesteplicht. Naar man bruger et saa vidt omfattende Udtryk, tror jeg nok, at der vil kunne blive Rum for Enhver, der paa en eller anden Maade kan vente at have Udkomst til at faae Invalidforsørgelse. Den ny § 5 skal jeg udtrykkelig gjøre opmærksom paa omfatter saavel Krigs- som Fredsinvalider, saavel Saar og Kvæstelser som ogsaa Sygdomme, paadragne i Anledning af Militærtjeneste. Forøvrigt er denne Bestemmelse sammensat af to Momenter, og man vil lægge Mærke til, at det ene af disse to Momenter, der bestemmer Invaliditeten, fremdeles maa være Gjenstand for et Bevis, medens det andet ikke behøver at bære det. Det hedder nemlig udtrykkelig, at det maa kunne bevises, at den Paagældende under sin Militærtjeneste har paadraget sig den Sygdom, som senere antages at have foranlediget hans Invaliditet. Derimod er det kun Gjenstand for et Skjøn, et frit Skjøn, hvorvidt „det ikke kan benegtes“, at den senere Indskrænkning i hans Erhvervsevne kan hidrøre fra hans Militærtjeneste, og det er ogsaa fuldstændig rigtigt; thi Enhver maa kunne godtgjøre, at han enten er bleven faaret i Krig eller har paadraget sig Sygdommen i Krig, men det, hvorom der altid er Tvivl med Hensyn til Bedømmelse af Invaliditetsandragender, er dette, om det kan godtgjøres med større eller mindre Sandsynlighed, at en Indskrænkning i Erhvervsevnen virkelig hidrører fra saadan paadraget Skade. Det er der, hvor Banfeligheden altid har været ved Bedømmelsen, og hvor man ofte har maattet standse overfor mange Invaliditetsandragender, fordi det er umuligt ikke alene at godtgjøre det, men man har ikke en Gang kunnet paavise nogen egentlig Sandsynlighed for, at Indskrænkningen i Erhvervsevnen hidrører fra den paadragte Skade. Paa det Punkt er det, at man gaar det væsentlige Skridt videre, at man tager den med, naar Muligheden blot ikke kan benegtes af, at det hidrører fra saadan Skade. Jeg tror, at man ved denne Bestemmelse er gaaet saa vidt i Liberalitet og Hensyntagen til Invaliderne, som paa nogen Maade kan ventes, og der vil derved være gjort et væsentligt Fremskridt, der vil hilses med Tilfredshed af alle Paagældende. Smidlertid har man anset det for naturligt og rigtigt, at en Invalidforsørgelse, som hviler paa en saa svag Bevisgrund, ikke skal kunne gjøres til Gjenstand for Domstolens Kjendelse. Det er jo klart, at paa det Materiale ikke at kunne benegte en Mulighed, derpaa kan der ikke procederes, men endvidere har man ment, at det ogsaa vilde være naturligt, at saadanne Invalider,

som tiltaas Invalidforsørgelse efter den nye § 4, ikke har Udgang til fuldt ud den samme Forsørgelse som Invalider, hvis Invaliditet er utvivlsomt bevist. Ogsaa dette synes naturligt, og man har derfor opstillet en Begrænsning, saaledes at Invalider, der forsynes efter den nye § 4, ikke skulde kunne tiltaas Mere end $\frac{2}{3}$ af Maximum for hver Invaliditets-Åfdeling, hvortil de maatte formenes at henhøre. Og dette maa findes naturligt. Endelig har man optaget en Bestemmelse om, at til Forsørgelse efter § 4 skulde bevilges en Sum af 15,000 Kr. aarlig, og jeg skal derom udtale, at Udvalget — og jeg tror, den høitærede Finantsminister deri er enig med Udvalget — har ment, at denne Sum ikke er at betragte som kalkulatorisk. Altsaa § 4 skulde kunne benyttes uden Begrænsning, uden Hensyn til den Sum, der er indsat til at varetage Forsørgelsen efter den, men at det derimod paa den anden Side heller ikke er saaledes at forstaa, at hver enkelt Invalidforsørgelse skulde gjøres til Gjenstand for Afgjørelse her for Rigsdagen, Administrationen maa være berettiget til indenfor en Begrænsning af 15,000 Kr. at kunne tilstaa Invalidforsørgelse i Senhold til Reglerne i § 4 (Kjører: Det bliver for Vidt!). Det ærede Medlem siger, at det bliver for Vidt; jeg tror ogsaa, Kravene vilde stige i Marenes Løb, og det har man ligesaa forudsat, og man er ogsaa i dette Punkt i Overensstemmelse med den høitærede Finantsminister om, at saa snart Kravene vilde stige over det Beløb, der er stillet til Raadighed, vil denne Sum være at forhøje, naturligvis ved Forhandling mellem Finantsministeren og Rigsdagen ved de aarlige Finantslove. Man har kun ment, at det vilde være rigtigt at optage et begrænset Beløb i alt Fald til en Begyndelse, for at man ikke skulde komme til at skabe Illusioner om, at Alle og Enhver i ubegrænset Omfang kunde vente at blive forsynet efter § 4, men at der ogsaa i denne Henseende maatte være en passende Grænsse. — De øvrige Ændringer have ingen videre Betydning. Nr. 1 er væsentlig en Redaktionsændring; ligesaa Nr. 2. Ændringsforslag Nr. 4 har heller ingen videregaende Betydning; man har kun villet regne den omhandlede Frist ikke fra Indgivelsen af det paagældende Andragende, men derimod fra det Tidspunkt, da Andrageren har modtaget Afslag. Dette vil være korrekt, og som Følge deraf vil 18 Maanedes Frist være at indskrænke til 12 Maanedes. Ændringsforslag under Nr. 7 har været Gjenstand for en Del Drøftelse i Udvalget, og det har ikke været ganske let at opnaa fuld Forstaa-